

DET OSANNOLIKA MÖTET

Vildmarken är inte bara en plats: det är också ett sätt att vara. Naturen är vild och oförutsägbar. Mina allra mest djupgående erfarenheter hände när jag var ensam utomhus, långt borta från civilisationen. Men så kanske det inte är för dig. Du kanske hittar din vildmark någon annanstans.²

GERALD G. MAY

Dig söker jag.

PSALTAREN 63:2

En kall höstdag sätter jag mig i bilen med några vänner i Karlstad för att åka till ett nyandligt center. Jag har fått en inbjudan att undervisa om det kristna dopet där, en förfrågan som känns oemotståndlig. Det går bara inte att säga nej. Något liknande har jag knappast varit med om här förut. Men nu händer det och det känns som ett äventyr. Jag har aldrig varit på det nyandliga centret förut och är lite undrande över vad vi ska möta? Det är en naturskön väg som leder till platsen. Plötsligt ser vi skylten mot centret och svänger av vägen och kör emot platsen där det ligger.

Utanför caféet hälsar vi på några vänliga människor som visar oss vägen in. Det är en fascinerande upplevelse att komma hit – och möta sökande människor som är så öppna för

andlighet. Spännande och utmanande på samma gång. Här finns ett vilt sökande och jag känner delvis igen det från mitt eget liv. Jag var rockmusiker som ung och det var en exotisk värld jag mötte i den kulturen. Därför känner jag mig ganska hemma, trots att det här inte alls är min vanliga tillvaro. Men jag känner kärlek till de människor jag möter. Inser att de har samma djupa andliga hunger som jag. Så sätter vi oss ner – stunden är inne. Jag ska försöka sätta ord på den starkaste berättelse jag vet, ungefär så här:

Jag tänker att Gud är urgrunden till universum. Att han är orsaken till hela vår existens. Att han söker efter oss och kallar på oss. Att hans kärleks dragningskraft är det vi anar i skapelsens skönhet. Att vi är älskade av den Evige på ett sätt som övergår vårt förstånd. Jag tror att vi söker Gud därför att han har lagt ner en längtan inom oss. I den vilda värld vi ser omkring oss kan vi ana att naturen vibrerar av Guds närvaro. En kontaktyta mot evigheten finns inom oss, därför att vi är skapade till gudslighet. Att söka och finna Gud är därför den mest hisnande upplevelse en människa kan erfara!

”Sök, så skall ni finna” säger Jesus i Matteusevangeliet 7:7. Detta är kärlekens paradox. Att ständigt söka Gud även när vi funnit honom. Han är så oändligt stor att vi aldrig någonsin blir färdiga med honom – Gud är större! Det oerhörda är att han har sänt sin son Jesus Kristus till oss för att rädda världen! Vi behöver inte kämpa för att nå Gud. Det handlar varken om karma, goda gärningar eller att lyfta sig själv i håret för att bli en andlig människa. Gud söker oss långt före vi sökt honom. Jesus Kristus, Guds son, har blivit människa för att söka oss och rädda oss från dödens makt. Det är

häpnadsväckande och förändrar allt! Han har kommit för att läka relationen till Gud. Evangeliet är därför den kraftfullaste läkedom som finns. Mysteriet är att genom hans sår blir vi helade. Det är livsomvälvande!

Trons värld är gigantisk att träda in i. Att börja ana vad Gud har gjort är både hisnande och överväldigande. Det finns frälsning, från synden och döden genom Jesus seger på korset. Där han lider ett fruktansvärt lidande för vår skull. Allt på grund av Guds oändliga kärlek till oss. Genom hans död och uppståndelse finns det hopp för oss. Det tydligaste uttrycket för överlåtelse till Kristus är dopet i vatten. Att vända hem till Gud. Att ge sitt hjärta till honom. Helt enkelt att bli räddad för evigt!

Den här dagen undervisar jag om det kristna dopet på detta nyandliga center. Om den återupprättade gemenskapen med Gud, frälsningens kraft, om förlåtelse och nytt liv. Om Jesusfascination – att det inte finns någon som honom. Det är en exotisk upplevelse i en väldigt annorlunda miljö än jag är van vid. Sedan ber vi tillsammans. Atmosfären är så förtätaad att det går att höra en knappål falla.

En av killarna vill bli döpt i vatten, eftersom han har gått en Alphakurs och hittat hem till Gud. Alpha är en grundkurs i kristen tro där man äter tillsammans, ser på intressanta föredrag om den kristna tron och samtalar i smågrupper efteråt.

När vi är klara med dopundervisningen går vi ner till sjön några hundra meter bort. Vi byter om till vita dopkläder som gestaltar det som nu ska ske. Vi lovsjunger och ber tillsammans vid stranden och går sedan ut i det kalla vattnet. Jag uttalar doporden: ”På Jesu Kristi befallning och din egen

bekännelse om tro på Kristus, döper jag dig till Kristus, i Faderns, Sonens och den helige Andes namn.” Så sänker vi ner honom i vattnet, jag och min vän som är nykristen, som också har nyandlig bakgrund. När han kommer upp ur dopvattnet igen gör han den vackraste segergesten jag sett i mitt liv! Armarna far rakt upp i luften och han ropar: ”Yes!”

Efter dopet åker vi till en lägenhet i närheten. Där ber vi att den helige Andes kraft ska fylla vår nydöpte vän, enligt urkristet mönster. Det här är det starkaste jag vet. Ännu en förlorad son har hittat hem. Jag står där överlycklig med tårar i ögonen. Det är ju detta som är kyrkans uppdrag, att leda människor på vägen hem till Gud. På något sätt känns det som att just detta blev mitt livs syfte! Efteråt fikar vi tillsammans och samtalar. Ett par timmar senare kramar vi varandra, säger hej då och går sedan till bilen och kör hem till Karlstad igen.

En tid senare kom Carina von Koch till vår kyrka, också hon med nyandlig bakgrund. Hon blev så berörd av gudstjänsten att hon sa vid kyrkkaffet – efter hennes första söndag hos oss i Karlstad Pingst: ”Jag inser att jag har längtat efter Gud i hela mitt liv.” Hon kom då från många års sökande i nyandlighet och kände att hon äntligen hade hittat hem. Det blev början på ett nytt liv för henne. Hon kom sedan regelbundet till vår kyrka och gick en Alphakurs. Så även hon fattade beslutet att låta döpa sig till Kristus i vår kyrka. Ett drygt år senare skrev hon i sociala medier:

Tänk om jag hade vetat vilket liv det fanns, som bara väntade på att bli levtt. Om någon hade berättat om

Gud, berättat om Jesus, tagit med mig till en kyrka, berättat om glädjen, igen och igen. Ja, om någon tidigare hade pekat mot Gud. Då kanske mina val hade blivit enklare, blivit annorlunda. Men jag kan bara buga mig i tacksamhet inför, att äntligen har mina ögon öppnats, och mitt hjärta förstått.

Så ärligt och vackert skrivet. Eftersom jag har känt henne några år nu ser jag vilken glädje och tacksamhet det inneburit. Det har varit ett av mitt livs stora glädjeämnen senaste åren, att få upptäcka mer av trons liv tillsammans med sökare.